

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ УАПЦ І ЇІ АПОСТОЛА ПРАВДИ

Революція 1917-го року привела до відмови своєї шовіністично-імперської влади всемогучого імператора-царя. Російська царська імперія розвалилась, як трухлявий пеня. Поневолені народи прагнули незалежності. І колоніально поневолений український народ виявив своє прагнення до своєї державної незалежності 3-м Універсалом Української Центральної Ради, а 4-м універсалом від 22.1.1918 року було проголошено Україну суверенною, ні від кого не залежною державою, а 22.1.1919 року проголошено на Софійській площі в Києві Акт Соборности - злуку всіх українських земель в одну Українську Державу.

Але український народ не зміг утримати Божого дару - волі і державної незалежності - перед навалом імперсько-шовіністичних комуністичних орд. Уряд Української Народної Республіки був змушений вийти на еміграцію і стати екзильним.

Так, як 1620-го р. козаки гетьмана П. Сагайдачного своїми шаблями явно охороняли урочистий акт відновлення нашої церковної ієрархії, так в 1921 р. українські повстанці. розкидані по Україні, а особливо козаки Української Армії за кордоном, явно не могли охороняти скликаний в 1921 р. Всеукраїнський Церковний Собор, але фактично він відбувся під моральним захистом їх шабел. І цим, на щастя, український православний народ виявився вірою в Господа Ісуса Христа сильнішим від політичного, бо, не дивлячись на імперсько-комуністичний терор, спромігся відродити свою за пророчими словами Апостола Андрія і Христителя Руси - Володимира Православну Церкву, що і сталося 23-го жовтня (нов.ст.) 1921-го року силою і благодаттю Святого Духа, молитвами владичиці нашої Богородиці і Вседіви Марії, і по слову апостола Павла (I Тим. 4, 14) - положенням руксвященства висвячено першого єпископа УАПЦ - о. Василя Липківського, і тим відновлено нашу Ієрахію, що її незаконно і в блюзнірський спосіб скасував московський царат 1685 р. І таким чином був вибраний перший Митрополит відродженої Української Автокефальної Православної Церкви Василь Липківський, який з волі всього Собору отримав титул Митрополита Київського і всієї України. Бо ж Церква кожного народу, як каже святе Письмо, це діти Божі, з'єднані в одно. А діти Божі, які склали з себе одну сім'ю, не повинні підпорядковуватись під чужу зверхність, жити за чужими законами, бо це й значило б відходити від слави і достоїнства дітей Божих, робитись рабами чужої влади. В цьому й криється сутність Автокефальности і Соборноправства.

Поклавши цим міцний фундамент на життя і розвиток Церкви, Собор всенароднім волевиявленням встановив Автокефалію Української Церкви, заперечивши будь-які посягання імперсько-московського Синоду на її волю, відновивши багато притаманностей УПЦеркви з минулих століть

в модернішому оформленні; повернувшись лицем до першоапостольських часів, відновивши властиву тій добі рівність і братерство в Христовій спільноті, відновивши вибраність духівництва і соборноправий церковний устрій, старовинні звичаї, традиційні свята, та впроваджено рідну й живу українську мову в проповідництві і всіх відправах Церкви, піднісши рідну мову, як жертву Богові і якнайкращий дар єднання з Ним побожного українського народу. Це спричинилось до того, що за два роки після Першого Всеукраїнського Собору Українська Церква досягла великого розвитку.

В той час налічувалось 26 єпископів, понад 2500 священників і понад 2000 парафій. Московській імперській ієрархії розвиток УАПЦеркви не імпонував, тому РПЦерква, біла, червона чи яка інша, як раніше, так і тепер кагебіст Олексій II, намагалися і намагаються і тепер відроджену УАПЦ і УПЦ КП називати "самосвятами". Цим вони виявляють своє лицемірство, або неуцтво. Бо "самосвятами" в реальності називають лише тих ієрархів, які самі себе висвячують, без обрання їх віруючою громадою. В УАПЦеркві цього ніколи не було, як його немає і в УПЦК Патріархату тепер. А Московська Церква, всіх напрямків і юрисдикцій, тенденційно не бажає визнати УАПЦ і УПЦ КП з мотивів імперсько-політичних, а не церковно-канонічних. Відновителі УАПЦеркви знали, що за заповітом Христа Спасителя їх будуть висліджувати, гнати і катувати безбожні московські орди. Жертвами комуністичного терору в Україні стали: Владики Василь Липківський, Микола Борецький, Іван Павловський, Константин Малюшкевич, Олександр Ярещенко, Нестор Шараївський, Йосип Оксанюк, Степан Орлик, Юрій Жевченко, Юрій Міхновський, Константин Кротевич, Володимир Дахівник-Дахівський, професор Володимир Чехівський і інші, та тисячі священників й мільйони вірних-мирян.

Зупинимось на висвітленні постаті самого Митрополита Василя Липківського, який впродовж 6-ти років ніс тягар високого служіння в УАПЦеркві. Майбутнім історикам доведеться вивчати різноманітні шляхи діяльності великого митрополита. Його церковно-літературну творчість, Його проповідництво і інше. Але всі ці "Його шляхи" становлять лише своєрідний матеріал для повного і всебічного зрозуміння чогось такого, що стоїть понад цим, що становить глибинне єство Його духа -те, що можна назвати його геніяльністю, це і в те, за що він по справедливості одержав назву Апостол Правди.

"Мало якому народові в світі доводилося переживати трагічнішу, нещасливу долю, ніж та, що зазнав за своє історичне життя народ український". "Ще не одному поколінню доведеться добре попрацювати над висвітленням трагічних сторінок нашої історії. Адже ми не маємо права забувати жодного імені, принесеного в жертву кровожерливій варварсько-тоталітарній системі" (Акад. С. Єфремов).

Апостол національно-релігійного відродження українського народу, перший Митрополит відродженої УАПЦеркви, Липківський Василь, народився 20-го березня 1864-го року в селі Попудні Липовецького повіту в сім'ї священника Константина Липківського, який походив з Галичини (з-під Золотої Липи), вчився в Уманській Духовній Школі, потім в Київській Духовній Семінарії, а потім в Київській Духовній Академії, яку закінчив у 1889-му році з ученим ступенем "кандидата богослов'я".

Митрополит В. Липківський все своє життя присвятив відродженню рідної Української Національної Соборноправної Церкви. Йому Боже Провидіння призначило бути Апостолом Правди для української нації і рідної Церкви, ідеологом і найголовнішою постаттю релігійного визвольного руху в 1917-1921 рр, та першим Митрополитом відродженої після довгої неволі Української Автокефальної Православної Церкви, яка стала на сторожі духовного єства української нації в найжахливіші часи безбожного комуністично-варварського терору і гноблення української нації. Тому імперсько-монопольна РПЦерква тенденційно не визнавала УАПЦ і Богослуження українською мовою і твердила, що це є гріхом.

Але Митрополит Липківський твердив:

"Священною мовою треба вважати кожна мову вже хоча б тому, що кожна мова є дар Божий, дар найкращий і завершений". Це і стало тяжким обвинуваченням проти Митрополита, на якому Його і засуджено до кари смерті - це і є свідченням, що Синод РПЦеркви і московсько-комуністична система були системою судочинства.

З розпадом імперії зла СРСР, тюрми поневоленних народів, почали відкриватися колись засекречені архіви злочинних ЧеКа, ГПУ, НКВД, КГБ і МВД і почали розкриватись факти про трагічну долю мільйонів українців — від селян, робітників, інтелігенції та визначних перед народом і батьківщиною заслужених діячів. І нарешті виявили трагічну правду про смерть Митрополита. Ось так виглядав Його останній "день життя»:

...У Києві глибокої листопадової ночі 1937- го року Митрополита взяли двоє під руки, вивели з камери й через подвір'я тюрми завели в нове приміщення, де було троє катів...» Один з них в уніформі капітана НКВД запитав:

"Прізвище, ім'я та по-батькові?"

- Липківський Василь Константинович.

- Чому ж ти, сволото, не говорив правду слідчому Гольдфарбові?

- Я казав тільки правду, - відповів Митрополит. Після цього Його відвели на кілька кроків уперед і наказали стати на коліна. Як тільки Митрополит виконав цей наказ, пролунав постріл...Ав справу було підшито АКТ, що вирок виконаний у Києві 27-го листопада 1937 р. Вирок підписав комендант НКВС УРСР капітан Шашков.

І аж 23-го липня 1989 р. появилась в пресі інформація, що Митрополита Липківського Василя Константиновича реабілітували із-за відсутности матеріалів доказу на вчинений злочин...

Згадуючи мученика-митрополита в 63-річницю його трагічної смерти, треба ствердити, що він не ховався в монастирські келії, не шукав будь-якого порозуміння з катами українського народу, а неухильно прямував до світлої мети, працюючи з народом і для народу, який і відповідав йому безмежною любов'ю і синівською відданістю.

За це ворожа окупаційна влада Москви з Синодом РПЦеркви припинили переможний похід титана, закрили золоті уста Апостола Правди, вбили його тіло... Та дух його невмирущий. Він завжди безсмертний!

Федір Габелко.

(Подано за джерельним матеріалом час. «ГУ»,
жур. «Г», «ПУ», збірник УАПЦ)

*“Злочин”, упорядник Петро Кардаш
Мельбурн, Австралія 2003
Видавництво “Фортуна”
Ст. 65-67*